

РЕШЕНИЕ

№ 21309

гр. София, 23.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 171 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГАБРИЕЛА Д. ЛАЗАРОВА

при участието на секретаря ИСКРА Д. КУРТЕВА
като разгледа докладваното от ГАБРИЕЛА Д. ЛАЗАРОВА Гражданско дело
№ 20231110116927 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 235 ГПК

Образувано по предявен от ЗЕАД „БВИГ” АД срещу СО осъдителен иск с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. с чл. 49 ЗЗД за осъждане на ответника да плати в размер на 557,79 лева, представляваща изплатено застрахователно обезщетение за претърпени имуществени вреди, настъпили в резултат на пътно-транспортно произшествие /ПТП/ от дата 23.09.2022 г., за което при ищеца е образувана щета № ....., ведно със законната лихва върху главницата от подаването на настоящата искова молба до окончателно заплащане на дължимата сума.

В исковата молба са изложени доводи, че на ....., е настъпило ПТП, при което лек автомобил марка „.....”, с рег. № ....., управляван и собственост на Н. З. Г., е попаднал в несигнализирана и небезопасна дупка на пътното платно, находяща се в град ....., с google координати: ....., в следствие на което на автомобила са нанесени описаните в исковата молба щети. Сочи се, че за настъпилото ПТП е представена Декларация за настъпване на застрахователно събитие по полица „Каско Стандарт“ от Н. З. Г., в която същият е декларира датата на ПТП-то и обстоятелствата при които е настъпило. Представена е подписана декларация от Милена Галинова Г.а, присъствала по време на инцидента, която също е декларира обстоятелствата и причините, при които е осъществен. Поддържа се, че към датата на ПТП увреденият лек автомобил, с рег. № ....., е бил имуществено застрахован при ищеца по силата сключена застраховка „.....”, със застрахователна полица № ....., със срок на валидност от 03.05.2022 г. до 02.05.2023 г. Сочи се, че във връзка с инцидента в дружеството е заведена щета № ....., извършен е оглед и опис на причинените щети, съставен е опис на претенция № ..... г. с описание на имуществените вреди, а стойността на същите е изчислена в опис-заключение по претенция № ..... г. за определяне стойността на имуществените вреди. С доклад на застрахователя от дата 29.11.2022г. е одобрена за плащане сумата от 557,79 лева и с платежно нареждане от 30.11.2022 г. същата е преведена по сметка на собственика на увредения автомобил в

банка „Банка ДСК“ ЕАД. Изложени са доводи, че с изплащането на застрахователното обезщетение ЗЕАД „БВИГ“ АД, на основание чл. 410 КЗ, встъпва в правата на застрахования собственик на увреденото имущество срещу СО, която е отговорна за поддържането на пътя. Твърди се, че до СО е изпратена регресна покана за възстановяване на заплатеното, но плащане не е извършено. Съобразно изложеното е направено искане предявения иск да бъде уважен изцяло. Претендират се разноски и юрисконсултско възнаграждение.

В указания законоустановен срок по реда на чл. 131 ГПК е депозиран писмен отговор, с който ответника оспорва предявения иск по основание и размер. Оспорва да е налице покрит застрахователен риск и наличието на причинно – следствена връзка между механизма на настъпване на процесното ПТП и причинените щети на процесния лек автомобил. При условията на евентуалност е релевирано възражение за съпричиняване. Не оспорва, че застрахователят е заплатил процесната сума, както и наличието на валидно възникнало застрахователно правоотношение между него и водача на увредения автомобил по застраховка „Каско“. Съобразно изложеното е направено искане предявеният иск да бъде отхвърлен, като неоснователен. Претендира разноски.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявен за разглеждане е осъдителен иск с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. с чл. 49 ЗЗД.

По аргумент от чл. 411 КЗ, с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата – до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне. В т. 15 от Постановление № 7 от 04.10.1978 г. на Пленума на ВС изрично е посочено, че суброгацията на застрахователя включва и възможността той да предявява искове за реализиране на отговорността по чл. 47 – чл. 49 ЗЗД, когато са налице основанията за това. В конкретния случай исковете са насочени срещу СО във връзка с твърдяно противоправно бездействие, свързано с поддържането на общински път и отстраняване и сигнализиране на препятствия по него, във връзка с което се твърди да са настъпили твърдените имуществени вреди.

За да възникне регресното притезателно право на застрахователя по имуществено застраховане срещу възложителя за имуществените вреди, причинени виновно от изпълнителя при или по повод възложена нему работа, е необходимо в обективната действителност да бъдат осъществени кумулативно следните материални предпоставки (юридически факти): 1) наличие на действително застрахователно правоотношение между увредения и ищеца; 2) за увредения да е възникнало право на вземане на извъндоговорно основание срещу причинителя на вредата – арг. чл. 45, ал. 1 ЗЗД, т. е. вредите да са причинени от делинквентата чрез неговото виновно и противоправно поведение; 3) виновното лице да е причинило вредите при или при повод на изпълнение на възложената работа и 4) застрахователят по имущественото застраховане да е изплатил застрахователно обезщетение за настъпилото увреждане на застрахованата вещ. В тежест на ответника е установяването, че натоварено от него лице е положило дължимата грижа, за да избегне вредите, както и да докаже твърденията си за противоправно поведение на застрахования при ищеца водач, довело до съпричиняване на вредоносния резултат.

Не е спорно и от представените по делото писмени доказателства – застрахователна полица „Каско стандарт“ № ..... /л. 9 от делото/, се установява наличието на валидно възникнало правоотношение по застраховка „Каско“ между

ищцовото дружество и собственика на увредения автомобил към датата на настъпване на пътно-транспортното произшествие – 23.09.2022 г. Застрахователният договор е формален, като писмената форма е предвидена в разпоредбата на чл. 344, ал. 1 КЗ, като условие за неговата действителност /застрахователният договор се сключва писмено във формата на застрахователна полица или на друг писмен акт/. В случая, процесната застрахователна полица по застраховка „Каско стандарт“ е подписана от застрахователя и от застрахования, поради което изискуемата писмена форма за действителност е спазена.

С определение № 30264/29.08.2023 г. /л. 54 и сл. от делото/, на основание чл. 146, ал. 1, т. 5 ГПК, съдът е обявил за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че ищцовото дружество е изплатило на собственика на увредения лек автомобил застрахователно обезщетение по застраховка „.....“ в размера, посочен в исковата молба, по образувана във връзка с процесния инцидент щета № .....

Спорен между страните е *механизма на осъществяване* на пътно-транспортното произшествие, *включително и мястото*, на което е осъществено същото.

Противно на доводите на ответника, съдът намира за безспорно установено по делото осъществяването на процесното пътно-транспортно произшествие на мястото и по начина, посочени в исковата молба. Същото съдът намира за установено при съвкупната преценка на следните доказателства: декларация за настъпване на застрахователно събитие от /л. 5 от делото/, заявление за изплащане на застрахователно обезщетение от 28.09.2022 г. /л. 6 от делото/, неоспореното от страните и прието по делото заключение на съдебна-автотехническа експертиза /л. 89 и сл. от делото/ и показанията на свидетеля Н. З. Г. /л. 103 от делото/.

Съдът кредитира показания на посочения свидетел, като последователни, вътрешно непротиворечиви, логични и кореспондиращи със събрания по делото доказателствен материал. От същите съдът намира за безспорно установен механизма на ПТП. Във връзка с мястото на осъществяване на инцидента съдът съобрази, че по време на разпита свидетелят сочи, че е попаднал в небезопасна дупка с управляваното от него моторно превозно средство на ул. „Любляна“, в района на Гуми-център-Европа и площад „Насред село“, ориентировъчно № 82, като е пояснил, че тази улица е *продължение* на ул. „Евлия Челеби“. При съпоставка на мястото, посочено от свидетеля по време на разпита му, и мястото, посочено от него в депозираната при ищеца декларация за настъпване на застрахователно събитие /л. 5 от делото/ - ул. „Евлия Челеби“, съдът намира, че мястото, на което е била процесната дупка е безспорно установено, а именно: град София, бул. „Евлия Челеби“, която улица, съгласно дадените показания, е продължение, на ул. „Любляна“. В тази връзка съдът съобрази и че мястото на инцидента е посочено и от друго неучастващо по делото лице в обсъжданата декларация – Милена Галинова Г.а, в качеството ѝ на свидетел на събитието. Не на последно място, съдът съобрази и сравнително дългия период от време между датата на осъществяване на инцидента – 23.09.2022 г., и датата на разпита на свидетеля пред съда – 30.11.2023 г., както и обстоятелството, че свидетелят сочи, че е претърпял „катастрофа“ с автомобила, т.е. участвал е в едно пътно-транспортно произшествие с него и са касае именно за процесното, т.е. не е имал други инциденти с увредено имущество вследствие на попадане в небезопасна дупка на пътното платно. Това означава, че дадените от него показания не касят различен инцидент от процесния. За безспорно установено от показанията на свидетеля, съдът намира и наличието на небезопасна дупка на пътното платно, включително и обстоятелството, че е било обективно невъзможно за свидетеля да избегне същата, тъй като е трябвало да излезе от пътното платно, т.е. да наруши правилата за движение по пътищата. За наличието на небезопасна дупка на пътното платно свидетелства и изявлението на

третото неучастващо по делото лице – Милена Галинова Г.а в горепосочената декларация, неоспорена от ответника.

От заключението на приетото по делото и неоспорено от страните заключение на съдебна-автотехническа експертиза /л. 101 и сл. от делото/ и показанията на свидетеля Г. съдът намира за установен следния механизъм на пътно-транспортното произшествие: на 23.09.2022 г., лек автомобил „Волво ХЦ 90“, с рег.№ ....., се движи по бул. „Евлия Челеби“, с посока от Гуми център „Европа“ към площад „Насред Село“, когато срещу № 82 превозното средство попада в дупка на пътното платно. Вещото лице е констатирало, че всички увреждания по лек процесния лек автомобил *се намират в пряка и причинно - следствена връзка* с настъпилото на 23.09.2022 г. произшествие в град София.

Посочено е, че стойността, необходима за възстановяване на лек автомобил „Волво ХЦ 90“, с рег. № ....., изчислена на база средни пазарни цени към датата на инцидента е 578,84 лв.

Във връзка с размерите на дупката и по повод направените възражения от ответната страна, в проведеното по делото на 30.11.2023 г. открито съдебно заседание, вещото лице е уточнило, че факта, че при инцидента е получено увреждане единствено на гумата, предполага сравнително ниска скорост на движение и попадане в дупка с дълбочина 7-10 см.

Предвид гореизложените съображения, съдът намира за неоснователни релевираните възражения от ответника за липса на причинно-следствена връзка между процесното пътно-транспортно произшествие и твърдените имуществени вреди, за недоказаност на механизма на осъществяването му и за липса на наличието на виновно противоправно поведение на ответника във връзка със стопанисването на процесния общински път. Неоснователно е и релевираното възражение за неопределен предмет на делото. В петитума на исковата молба ясно е посочено, че се претендира застрахователно обезщетение за претърпени имуществени вреди, настъпили в резултат на пътно-транспортно произшествие /ПТП/ от дата 23.09.2022 г., за което при ищеца е образувана щета № .....

С оглед обстоятелството, че процесният пътен участък попада на територията на град София, като мястото на настъпване на произшествието се установи от свидетелските показания, то съдът приема за установено, че същият е част от общинската пътна мрежа, което обосновава материалноправната легитимация на ответника. По аргумент от чл. 31 от Закона за пътищата ответникът – СО, е длъжен да осъществява дейностите по поддържането му, включително до извършването на ремонтните дейности, *да означа съответната дупка* с необходимите пътни знаци с оглед предупреждаване на участниците в движението съобразно чл. 13 ЗДвП. Общината, като юридическо лице, осъществява дейностите по чл. 31 ЗП и чл. 13 ЗДвП чрез своите служители или други лица, на които е възложила изпълнението. В конкретния случай, именно бездействието на последните във връзка с *обозначаване на дупката до премахването ѝ*, е довело и до неизпълнение на задължението по чл. 31 ЗП и чл. 13 ЗДвП, поради което и на основание чл. 49 ЗЗД ответникът носи отговорност за причинените при процесното ПТП вреди. Това обуславя ангажиране на отговорността за причинените щети по реда на чл. 49 ЗЗД.

Изплащането от страна на ищцовото дружество в полза на собственика на увредения автомобил на застрахователно обезщетение по застраховка „Каско стандарт“ в размера, посочен в исковата молба, не е спорно между страните и се установява от приложените писмени доказателства по делото.

В обобщение, по делото е безспорно установено, че увреденият има срещу

ответника вземане по смисъла на чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД. С плащането на обезщетение за причинените с деликта вреди застрахователят по силата на чл. 410, ал. 1 КЗ е встъпил в правата на увреденото лице и за него е възникнало регресно право срещу делинквента. Съгласно заключението на съдебно-автотехническата експертиза, което съдът кредитира по гореизложените съображения, към датата на ПТП – 23.09.2022 г., размерът на щетите, нанесени на процесното моторно правозно възлиза на 578,84 лв. От ищеца се претендира сума в размер на общо 557,79 лв., като с оглед принципа за диспозитивното начало в гражданския процес, предявеният осъдителен иск следва да бъде уважен до претендирания размер.

По възражението за съпричиняване:

При установяване доказването на фактическия състав, което обуславя основателност на претенцията, съдът следва да се произнесе по релевираното от ответника възражение за съпричиняване, доказателствената тежест за установяване на което е разпределена на него. По аргумент от чл. 51, ал. 2 ЗЗД, обезщетението за вреди от непозволено увреждане може да се намали, ако и самият пострадал е допринесъл за тяхното настъпване или за увеличаване на размера им. Положителният извод за наличие на съпричиняване се предпоставя от наличието на установено по делото противоправно поведение на самия пострадал, с което той е създал предпоставки за собственото си увреждане и обективно е допринесъл за настъпването му, без да е необходимо да е действал виновно. Следователно, необходима е причинно-следствена връзка между това действие или бездействие и настъпване на вредоносния резултат. Приносът на пострадалия следва да е конкретен и доказан по несъмнен начин, като не може да е хипотетичен и да почива на предположения. В мотивите по т. 7 Тълкувателно решение № 1/23.12.2015 г. по тълк. д. № 1/2014 г. на ВКС, ОСТК е разяснено, че поемането на предвидим и реално очакван риск или неговото неоправдано игнориране съставлява обективен принос, който е противоправен и е в пряка причинна връзка с вредоносния резултат, като приложението на чл. 51, ал. 2 ЗЗД изисква идентичност между поетия и реализирания риск. Степента на съпричиняване се преценява конкретно във всеки случай, но никога не може да доведе до отказ от обезвреда.

В процесния случай ответникът не е ангажирал доказателства за установяване твърдението си, че поведението на водача на МПС не е било съобразено с конкретната пътна обстановка съгласно чл. 20, ал. 2 ЗДвП, включително че същият е предприел маневра „изпреварване” на забранено място и/или е употребил алкохол или упойващи вещества. Нещо повече, наличието на дупка на пътното платно, както е в случая, не представлява предвидимо за водача на моторно превозно средство препятствие по смисъла на чл. 20, ал. 2 ЗДвП, с което той да е длъжен да съобразява поведението си, включително да избира скоростта си на движение или да спре. Ето защо съдът приема, че пътнотранспортното произшествие е настъпило единствено поради наличието на небезопасна дупка.

В обобщение, по изложените съображения, предявеният осъдителен иск с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. с чл. 49 ЗЗД срещу СО е основателен и следва да бъде уважен изцяло.

По разноските:

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, право на разноски има ищеца. От същия са сторени разноски, както следва: 50 лв. – държавна такса, 300 лв. – депозит за вещо лице, 30 лв. – депозит за свидетел, 400 лв. – адвокатски хонорар. Плащането на претендираните разноски е доказано по делото, предвид което същите следва да бъдат възложени в тежест на ответника. Релевираното от ответника възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК е неоснователно, тъй като претендираният от ищеца

адвокатски хонорар е минимален размер, съгласно предвиденото в Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

С оглед изхода на спора, искането на ответника за присъждане на разноски е неоснователно.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА СО, с Булстат: ....., с адрес: град ....., да заплати на ЗЕАД „БВИГ”, ЕИК ....., със седалище в град София и адрес на управление: пл. „Позитано” № 5, на основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. с чл. 49 ЗЗД, сума в размер на **557,79 лв.**, представляваща изплатено застрахователно обезщетение за претърпени имуществени вреди, настъпили в резултат на пътно-транспортно произшествие от дата 23.09.2022 г., настъпило в град ..... с участието на лек автомобил марка „В..... с рег. № ....., за което при ищеца е образувана щета № ....., ведно със законна лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба – 31.03.2023 г., до окончателно изплащане на вземането.

ОСЪЖДА СО, с Булстат: ....., с адрес: град ....., да заплати на ЗЕАД „БВИГ”, ЕИК ....., със седалище в град София и адрес на управление: пл. „Позитано” № 5, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сума в размер на 780 лв., представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____